

Човек се учи докато е жив

Живял някога един стар човек. Какво ли не знаел този мъдър старец, но все пак обичал често да казва, че човек трябва да се учи.

В една мразовита зимна вечер на вратата се похлопало. Той отворил и много се изненадал, когато на прага застанало едно малко момиченце. То помолило стареца да му даде няколко въглена, за да запали огъня у дома си.

- Добре, моето момиче, ще ти дам. Но в какво ще ги сложиш? Носиш ли някакъв съд?

Момиченцето се навело, нагребало пепел, а върху пепелта сложило две червени въгленчета. Благодарило на възрастния човек и си тръгнало.

Старецът се замислил и си казал: „Хм, проста работа, но аз не се сещах. Гледай ти! И от малкото момиченце научих нещо. Човек се учи, докато е жив“.

Отговори на въпросите:

1. Кой е главният герой? Какво знаем за него?
2. Какво поиска детето от мъдреца? Защо?
3. Защо мъдрецът се учуди, когато детето поиска въглен?

4. Как детето успя да вземе горещите въглени без съд?
5. Какво научи мъдрецът от случката с детето?
6. Какво означава изразът „Човек се учи, докато е жив“ според теб?